

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Els serveis públics en primera línia

Primeres lliçons de la crisi sanitària

La llei de mesures excepcionals i urgents adoptada pel Consell General va en la bona direcció i té tot el nostre suport.

El divendres 13 de març, Progressistes-SDP vam dir que no hi havia d'haver cap esletxa política i que donàvem suport a les mesures adoptades pel Govern.

Ens hem mantingut així, responsablement, al costat de les institucions sense buscar cap mena de protagonisme ni voler manifestar discrepàncies en moments molt delicats.

Ara cal unitat perquè queden encara setmanes per sortir d'aquest malson.

Tanmateix, ja podríem començar a treure algunes lliçons de la crisi sanitària que se'ns ha abrigat al damunt a tot el planeta.

Caldria convertir en fets els reconeixements públics que des del Govern s'han estat fent a la tasca del personal que vetlla per la nostra salut.

Però també hem de pensar que portem deu anys que els serveis públics són malmenats, degradats, assenyalats amb el dit acusador.

S'ha volgut fer passar els funcionaris per uns promotors dels seus únics interessos personals i s'ha volgut fer veure el mercat com l'única institució capaç d'aportar recursos.

Però, ara ho veiem, són sempre els serveis públics i els seus treballadors que estan a la primera línia quan arriba una crisi.

Cal aturar el desmantellament dels serveis públics perquè, com he dit moltes vegades, són el patrimoni d'aquells que no en tenen

cap altre.

Són els nostres béns comuns.

Com escrivia a *Libération* el 18 de març Dominique Méda, professora de sociologia a Paris-Dauphine, "ni el PIB ni el creixement no han de servir-nos ja de referència, ni tampoc el nivell del deute al 3%".

Té raó Méda, aquesta enorme crisi sanitària és un toc d'atenció perquè deixa "en evidència l'extrema fragilitat dels negocis humans i alhora la gran manca de prepa-

---

Quan l'epidèmia acabi caldrà trencar tabús i receptes clàssiques

---

ració en la qual estan les nostres societats."

La pandèmia i les mesures que s'han adoptat per intentar contenir-la tindran uns impactes econòmics i socials enormes.

Les mesures d'aïllament social i de tancament d'empreses han comportat la prohibició als empleats d'acudir a la feina, la qual cosa ha dut a una greu caiguda de l'activitat econòmica.

Aquesta aturada del treball productiu suposa una reducció dels ingressos dels treballadors i això repercutirà també en l'activitat econòmica: menys ingressos es tradueix en menys consum. I les empreses, que de ben segur anticiparan aquesta reducció de la demanda de béns de consum, tindran tendència a reduir les seves inversions i la contractació de

personal.

S'iniciarà així un cicle que conduirà a una recessió de gran abast.

Per evitar aquesta dinàmica infernal cal indemnitzar l'atur tècnic, que és avui enorme i serà encara massiu mentre durin les mesures d'aïllament social.

Aquesta indemnització a càrrec de l'Estat forçosament farà augmentar considerablement els dèficits públics, però permetrà una nova embranzida, més ràpida, de l'economia, quan les mesures d'aïllament social hauran produït els efectes esperats i que l'epidèmia escampi.

Pel que fa a la crisi sanitària penso que hauria d'ajudar tot-hom a comprendre que la salut no pot pas ésser considerada un sector d'activitat mercantil com els altres.

Emmanuel Baron, director d'Epicentre, grup de recerca de Médecins sans Frontières, deia al *Libération* del 18 de març que sempre és en els "... sistemes sanitaris afeblits, escanyats, que s'esdevenen les catàstrofes, agudes o cròniques." Ho hem vist a Itàlia.

La crisi sanitària causada pel coronavirus és, també, una crisi de gestió pública, de capacitat de prendre decisions i, al capdavall, d'ordenació del sistema de defensa social.

Quan acabi l'epidèmia no n'hi haurà prou de tornar a engegar la maquinària econòmica, la maquinària social i la maquinària administrativa. Caldrà innovar, trencar tabús i receptes clàssiques, tenir imaginació iconoclasta.

Andorra ho necessitarà.